

Хутка ў Касцёле распачнецца перыяд чакання, які папярэднічае святам Божага Нараджэння – Адвэнт. У бягучым годзе першую свечку ў вянку з яловых галінак вернікі запаліць 3 снежня. Як дадзены час павінен паўплываць на духоўнае жыццё чалавека? Чаму ігнараваць яго небяспечна? І наколькі ў Адвэнце могуць спалучацца радасць і пакаянне? На гэтыя і іншыя пытанні адказвае кс. Руслан Мазан. – **Калі ў хрысціянскай традыцыі з’явіўся Адвэнт?**

– Першыя сведчанні аб адмысловым часе напярэдадні ўспаміну нараджэння Збаўцы адносяцца да 380 года, калі Сарагоскі сабор рэкамендаваў вернікам штодзённа, не прпускаячы ніводнага дня, прысутнічаць у касцёле ў перыяд паміж 17 снежня і 6 студзеня. У V стагоддзі падобны наказ выдаў біскуп Галісіі. Ён раіў пасціць 3 дні штотыднёва на працягу 3-ох тыдняў з дня ўспаміну св. Марціна (11 лістапада) да свят Божага Нараджэння. У Рыме гэты перыяд пачалі адзначаць толькі пад канец VI стагоддзя. Адвэнт там меў форму радаснага чакання прыходу Пана, без посту і іншых пакайных практык. Пасля таго, як папа Рыгор Вялікі ўніфікаваў літургічныя рэкамендацыі, што датычаць Адвэнту, гэты перыяд у каталіцкім Касцёле распачынаецца з першых Нешпараў у нядзелю, якая прыпадае за 4 тыдні да свят Божага Нараджэння. Трывае да Вігіліі Божага Нараджэння, гэта значыць да 24 снежня. Дзеліцца на 2 перыяды: ад пачатку да 16 снежня – час асаблівага чакання паўторнага прыходу Езуса Хрыста, і ад 17 да 24 снежня – непасрэдная падрыхтоўка да ўрачыстасці Нараджэння Пана. †

– **Якую ролю адыгрывае Адвэнт у духоўным жыцці вернікаў? Да якой мэты яны павінны імкнуцца падчас перажывання дадзенага перыяду ў літургічным календары?**

– Слова “адвэнт” паходзіць ад лацінскага слова “adventus”, што значыць “прыход, прыбыццё караля”. Варта падкрэсліць, што ў гісторыі Адвэнт меў розныя значэнні. У Рымскай Імперыі гэта быў першы афіцыйны візіт імператара пасля атрымання ўлады. У язычніцкіх рэлігіях Адвэнт азначаў вяртанне бажства ў святыню.

З ранняга хрысціянства гэты тэрмін ужываецца ў значэнні падвойнага прыходу Хрыста як Чалавека і Суддзі ў славе ў канцы свету. Вернікі рыхтуюцца не толькі да нараджэння Божага Сына, але і да Яго паўторнага прыходу ў дзень Апошняга Суда. Такім чынам, Адвэнт з’яўляецца часам чакання і надзеі.

– **Якія звычаі склаліся ў вернікаў падчас перажывання Адвэнту?**

– Да нашых, каталіцкіх, адвэнтавых традыцый належыць ватыўная св. Імша аб Найсвяцейшай Панне Марыі, званая Раратамі, якую звычайна цэлебуюць на досвітку. Яе пачаткі сягаюць у XII стагоддзе.

З Раратамі звязаны звычай запальвання спецыяльнай свечкі, рараткі, аздобленай зялёнай галінкай. Яна сімвалізуе Марыю, якая, як зара, прадвешчае прыход абсалютнага Святла, якім з’яўляецца Хрыстос. Свечкі і лампёны, што ўжываюцца ў адвэнтавай літургіі, выражаюць чуванне і гатоўнасць да прыходу Пана. Да сімвалаў Адвэнту належаць таксама постаць св. Мікалая і вянок з яловых галінак, які нагадвае аб набліжэнні свят Божага Нараджэння. А 4 размешчаныя на ім свечкі азначаюць 4 тыдні перажываемага перыяду.

– Адна з іх зазвычай ружовага колеру, у адрозненне ад астатніх...

– Так, яна абазначае III Нядзелю Адвэнту, якая называецца “Gaudete”, што па-лацінску азначае “радуйцеся”. У гэты дзень святары на знак радасці апранаюць на літургію ружовы (замест фіялетавага) арнат. У той жа час Папа ў Рыме асвятчае фігуркі Дзіцятка Езус, якія дзеці па традыцыі прыносяць на Плошчу св. Пятра.

□ – У святдомасці вернікаў закладзена, што Адвэнт – час якраз радаснага чакання. Але разам з тым ён павінен мець пакаянны характар. Як гэтыя грані судакранаюцца?

– Адвэнт з’яўляецца часам чакання, але не часам пасіўнасці і застою. Касцёл заахвочвае, аднак ніколі не прымушае веручага чалавека актыўней працаваць над сабой, а дакладней – над сваімі недахопамі і слабасцямі. Чаканне паўторнага прыходу Пана з’яўляецца часам пакаяння і аскетызму, але адначасова павінна быць часам хрысціянскай радасці. Адвэнт – гэта таксама перыяд падрыхтоўкі святочных сюрпрызаў для самых блізкіх, імкнення рэалізаваць як мага больш учынкаў міласэрнасці. У такой атмасферы мы павінны чакаць прыгожай, цудоўнай падзеі Божага Нараджэння, якая здольна напоўніць душу сапраўднай радасцю.

– Што значыць быць падрыхтаваным да свят Божага Нараджэння?

– Адвэнт – час рэфлексіі над найважнейшымі праблемамі нашага жыцця. Гэта спрыяе таму, што падчас дадзенага перыяду мы шмат разважаем пра ўласнае жыццё і памылкі, якія здзейснілі, магчыма, несвядома. Адвэнт з’яўляецца таксама нагодай, каб засяродзіцца над сэнсам існавання, штодзённых заданняў, якія выконваем, і часам, каб дзяліцца досведам сваёй веры. Гэты перыяд дае нам шанс нібы нанова нарадзіцца. Праз удзел у рэкалекцыях і споведзь з нецярплівасцю чакаем радаснай навіны аб нараджэнні Дзіцятка Езус у сваім сэрцы...

□ – Чаго пазбаўляецца вернік, ігнаруючы прапанаваную Касцёлам падрыхтоўку да сустрэчы з нованароджаным Збаўцам?

Адвэнт вучыць не паддавацца настроям, нецярплівасці

Аўтар: Ангеліна Пакачайла
26.11.2017 00:00

Адвэнт вучыць не паддавацца настроям, нецярплівасці